

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/165/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118200234
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gizela Majerčák
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7118200234.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gizely Majerčák a členov senátu JUDr. Dany Popovičovej a JUDr. Aleny Mikovej, v právnom spore žalobcu: S. S. I., J., H. XXX, okres T., nar. XX.XX.XXXX, zastúpený advokátom Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., Jelenec 353, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, Bratislava, Štúrova 2, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č. k. 35C/1/2018 - 351 z 13. februára 2020

rozhodol:

M e n í časť napadnutého zamietavého výroku rozsudku tak, že žalovaný je p o v i n n ý žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania 5 % p. a. z istiny 1 327,87 € od 10.1.2018 do zaplatenia.

Zamietavý výrok vo zvyšku, ako aj rozsudok vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie (ďalej aj len ako „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 327,87 € titulom náhrady majetkovej ujmy a 18 000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, zamietol žalobu vo zvyšku (náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch nad 18 000 € do 100 000 €, úroky z omeškania) a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania z obidvoch priznaných titulov. Rozhodol tak o žalobe, ktorou žalobca sa domáhal náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci spočívajúcich v 99 mesiacov trvajúcim trestnom stíhaní jeho osoby, výsledkom ktorého bolo, že žalobca rozsudkom súdu právoplatne bol oslobodený spod obžaloby. Škoda podľa žaloby je predstavovaná jednak majetkovou ujmou 1 327,87 € ako z vlastného majetku žalobcu uhradených trov obhajoby v jeho trestnej veci a jednak je predstavovaná nemajetkovou ujmou, priznania náhrady ktorej žalobca sa domáha v peniazoch (100 000 €). Okrem toho žalobca žalobou uplatňuje tiež právo na úroky z omeškania celkovo z istiny 101 327,87 € od podania žaloby 10.1.2018 do zaplatenia.

2. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z medzi stranami nespornej skutočnosti, že uznesením vyšetrovateľa 4. inšpekčného oddelenia odboru inšpekčnej služby, sekcie kontroly a inšpekčnej služby ministerstva vnútra, sp. zn. ČVS: I.-XXX/IS-X-C.-XXXX z 8.12.2008 žalobcovi bolo vznesené obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa §20, §326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) TZ s poukazom na jeho §138 písm. h), sťažnosť žalobcu uznesením prokurátora úradu špeciálnej prokuratúry generálnej prokuratúry bola zamietnutá a následne rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 1T/42/2014 z 8.9.2016 žalobca podľa §285 písm. a) TP bol oslobodený spod

obžaloby prokurátora z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stali skutky, pre ktoré bol trestne stíhaný. Odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku uznesením odvolacieho súdu z 13.3.2017 pod sp. zn. 8To/148/2016 bolo zamietnuté a rozsudok Okresného súdu Trebišov v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu právoplatnosť tak nadobudol dňom 13.3.2017. Listom žalovaného z 5.12.2017 žalobca na základe jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, ako aj nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného bol upovedomený o tom, že jeho nárok na náhradu škody žalovaný neuspokojí z dôvodu, že nie sú pre to dané zákonné podmienky.

3. Vzhľadom na to, že nezákonné rozhodnutie (zhora zmienené uznesenie vyšetrovateľa z 8.12.2008) bolo vydané po účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej aj len ako „zákon“), po právnej stránke predmetnú vec posúdil podľa tohto zákona. Vykonaným dokazovaním v danej veci mal za preukázané splnenie všetkých základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, ktorými v prípade nezákonného rozhodnutia sú 1. existencia nezákonného rozhodnutia vydaného orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, za ktoré v súlade s ustálenou judikatúrou súdov a v súlade s ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít v danom prípade považoval samotný výsledok trestného konania zdôrazniac, že podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania, ktorým v danom prípade bolo oslobodenie žalobcu ako obžalovaného spod obžaloby prokurátora, 2. existencia škody a 3. príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, t. j. po zvážení či v danom prípade príčinou vzniku škody je také konanie alebo opomenutie žalovaného ako škodcu, bez ktorého by škodný následok nevznikol, dospel k záveru, že žalobcom označená tak majetková, ako aj nemajetková ujma sú v príčinnej súvislosti, t. j. sú následkom predmetného nezákonného rozhodnutia, vzťah medzi nezákonným rozhodnutím ako príčinou a škodou (ujmou) ako jeho následkom mal preto za daný.

4. Pokiaľ ide o samotnú škodu, a to najmä o nemajetkovú ujmu, súd citujúc ustanovenie §17 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona s prihliadnutím na zmysel právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu (aby každá škoda spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bola primerane odčinená) konštatoval, že tento zakladá vlastne nárok poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá predstavuje zásah do inej, než majetkovej sféry poškodeného, nie je spojená so znížením majetkového stavu či jeho nezvýšením, hoci bolo predpokladané, a vedľa nepriaznivých dôsledkov vyvolaných neprimeranou dĺžkou súdneho konania môže zahŕňať aj iné negatívne dopady nesprávneho úradného postupu či nezákonného rozhodnutia najmä do osobnostnej integrity poškodeného.

5. S prihliadnutím na tieto princípy a zásady mal za nepochybné, že trestné stíhanie fyzickej osoby najmä, ak je obvinená zo závažného trestného činu, ako tomu bolo v danom prípade, predstavuje závažný zásah do osobnostných práv fyzickej osoby chránených ustanovením §11 o. z., že toto predstavuje obmedzenie súhrnu osobnostných práv a napriek tomu, že vo všeobecnosti platí, že takéto obmedzenie je legitimované verejným záujmom na ochrane spoločnosti pred páchatelmi trestnej činnosti, trestné stíhanie predstavuje vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvoláva aj ďalšie negatívne dôsledky pre osobný život a životný osud jednotlivca. Napriek tomu, že okamihom zastavenia trestného stíhania, resp. okamihom oslobodenia spod obžaloby na obvineného je potrebné hľadieť ako na nevinného, mal na zreteli, že samotný fakt trestného stíhania pre žalobcu naďalej je záťažou ako pre každého obvineného, pretože trestné stíhanie zasahuje do jeho súkromného života, do jeho cti a dobrej povesti a je spôsobilé obmedziť či porušiť právo jednotlivca na rešpektovanie a ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako je garantované v čl. 10 Listiny základných práv a slobôd. S prihliadnutím na to, že ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku, a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku, čím sa stáva objektívnou ústavnou kategóriou a pôsobí vo vzťahu k ostatným, inak nehierarchicky usporiadaným základným právam ako hodnota nadradená, konštatoval, že akýkoľvek zásah, či zníženie ľudskej dôstojnosti, je potrebné vnímať ako zásah veľmi závažný, a teda ťažko reparable, keďže ľudská dôstojnosť je hodnotou horizontálne neporovnateľnou s ostatnými ústavnými hodnotami či spoločenskými normami, je úplne nenahraditeľná iným statkom a tým menej hodnotou vyčísľiteľnou v peniazoch.

6. Majúc na zreteli tieto hodnoty dospel k záveru, že v demokratickom a právnom štáte nemôže nastať situácia, kedy voči určitej osobe, ako v posudzovanom prípade, viac ako 8 rokov sa vedie trestné

stíhanie, a to aj v konaní pred súdom, kedy takáto osoba je vystavená neustálym procesným úkonom zo strany orgánov činných v trestnom konaní ako osoba podozrivá či obvinená a následne obžalovaná z trestného činu, pričom toto trestné stíhanie skončí oslobodzujúcim rozsudkom, a takejto osobe napriek tomu, že po celú uvedenú dobu bola vystavená stresu, úzkosti a frustrácii, nebude priznané odškodnenie jeho nemajetkovej ujmy. Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou zásahom bola znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, vychádzal z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom či inom prostredí žalobcu ako postihnutej fyzickej osoby, ktorú potom zisťoval dokazovaním a posúdil ju na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie najmä prostredníctvom výpovedí vypočutých svedkov.

7. Pri zvažovaní výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadal na primárnu funkciu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorou je funkcia satisfakčná, čo znamená primerané, s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu optimálne a tým účinné vyváženie a zmiernenie nepriaznivého následku neoprávneného zásahu. Prihliadal pri tom na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení, ako tieto kritériá sú ustanovené v §17 ods. 3 zákona, pričom neopomenul, že ide o normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil okolnosti významné pre určenie náhrady nemajetkovej ujmy, pričom ide o demonštratívny výpočet, ktorý nevylučuje, aby sa prihliadalo aj na iné okolnosti, pokiaľ môžu byť považované za porovnateľne závažné a že je potrebné brať do úvahy aj závažnosť sporu pre stranu samotnú, či išlo o záležitosti osobného stavu alebo rodinnoprávne, prípadne pracovné. Zdôraznil preto, že v danom prípade súd preto prihliadal najmä na dopad nezákonného rozhodnutia do osobnostnej sféry poškodeného, nepriaznivost' jeho vplyvu na povest' poškodeného, jeho doterajší spôsob života a pod.

8. Vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania s prihliadnutím na zhora uvedené zásady a kritériá v predmetnej veci, súd dospel k nespornému záveru, že v dôsledku trestného stíhania žalobcu došlo k negatívnemu zásahu do jeho osobnostných práv, do práva na ochranu jeho súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, že zníženie spoločenského postavenia žalobcu navonok sa prejavilo v pochybnostiach širokej verejnosti a kolegov v práci, susedov, priateľov a známych, o jeho čestnosti a neúplatnosti, pretože títo uverili v údajné protispoločenské správanie žalobcu, uverili, že je skorumpovaný, po vzniku spoločensky nepríjemných situácií v rodinnom i spoločenskom živote tým, že po dobu cca 8 rokov z dôvodu vedenia trestného konania bol vystavený strachu, stresu, úzkosti, frustrácii, nervozite a psychickým problémom, v dôsledku všetkých týchto negatívnych reakcií blízkeho či širšieho okolia, žalobca sa ocitol v izolácii vo všetkých oblastiach života, utiahol sa do ústrania a aj ľudia sa stránili kontaktu s ním, on sám sa stal nervóznym, podráždeným, jeho spoločenské a priateľské styky so známymi, kolegami, priateľmi sa výrazne obmedzili, čo malo dopad aj na členov jeho rodiny, manželku a synov, ktorí taktiež počúvali narážky ostatných ľudí, čo im bolo nepríjemné. Žalobca po celú dobu trestného stíhania bol postavený mimo štátnu službu, čo reálne znamenalo, že nemohol nikam chodiť, raz mesačne sa musel hlásiť na pracovisku, za tú dobu poberal 60 % svojho dovtedajšieho príjmu, čo malo za následok výrazné obmedzenie rodinného rozpočtu žalobcu práve v čase, keď obaja synovia ešte študovali.

9. Súd pri svojom rozhodovaní o výške priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadal predovšetkým na to, že predmetná kauza zasiahla do mimoriadne citlivej oblasti života žalobcu - do jeho občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti, nakoľko v rozpore so skutočnosťou bol označený za páchatel'a protiprávnej činnosti závažného charakteru, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná, problematika páchania trestnej činnosti spočívajúcej v zneužívaní právomocí verejného činiteľa a skrátení dane a poisťného z dôvodu spoločenskej závažnosti je podrobená mimoriadne negatívnemu a citlivému spoločenskému vnímaniu. Prihliadal tiež na to, že v danom prípade tento následok je o to intenzívnejší, že žalobca žije v malej dedine, kde ľudia sa navzájom dobre poznajú, žije v prostredí, kde je nízka anonymita, čo znamená, že informácie o žalobcovi neostali len v obmedzenom okruhu rodiny, priateľov či na pracovisku žalobcu, ale jeho osoba sa stala objektom posudzovania v okruhu širokej verejnosti. Trestná vec žalobcu bola teda podrobená verejnej mienke, a aj keď neskôr bol oslobodený, jeho meno ostalo poškvrnené a množstvo ľudí z rôznych oblastí života, či už verejného, pracovného alebo rodinného s ním opätovne nenadviazalo až také priateľské kontakty ako predtým.

10. Z týchto dôvodov súd zotrval na názore, že nemajetková ujma, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku trestného stíhania trvajúceho od vznesenia obvinenia až do oslobodzujúceho rozsudku po dobu 99 mesiacov, mala vplyv a následky na jeho osobný, rodinný, profesijný život, ktoré je možné odstrániť jedine priznaním zadosťučinenia vo forme finančnej náhrady za splnenia zhora vymenovaných zákonných podmienok a kritérií.

11. Vo vzťahu k medializácii trestnej veci v masovokomunikačných prostriedkoch, v súvislosti s ktorou žalobca tvrdil, že významnou skutočnosťou výrazne ovplyvňujúcou následky súvisiace s trestným stíhaním bola práve medializácia celého prípadu, pričom cez médiá sa o jeho prípade dozvedela široká verejnosť, súd mal za to, že žalobca nepreukázal existenciu bezprostrednej a priamej príčinnej súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy v takom rozsahu, ako sa domáhal žalobou, resp. že možno hovoriť len o nepriamej súvislosti, a preto zákonná podmienka príčinnej súvislosti pre priznanie náhrady škody naplnená nie je. Konštatoval, že pokiaľ žalobca mal za to, že médiá nesprávne, zavádzajúco či klamlivo informujú verejnosť, mal a mohol žalovať konkrétne médiá.

12. Súd jednotlivo a aj vo vzájomnej súvislosti vyhodnocoval aj výpovede v konaní vypočutých svedkov a vzhľadom na skutočnosť z nich vyplývajúcu (väčšina z nich ako bývalí priatelia žalobcu po prevalení danej kauzy a začatí trestného stíhania sa žalobcovi otočili chrbtom, avšak po oslobodzujúcom rozsudku žalobca dané kontakty pomaly nadväzuje, a to minimálne v rozsahu kultúrno-spoločenských akcií, kedy žalobca sa stal funkcionárom vo futbale klube FK Kuzmice) uzavrel, že uvedený zásah do osobnostných práv žalobcu nie je stály a nezvratný.

13. Súd pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, predovšetkým mal na zreteli, že peňažná kompenzácia v §17 ods. 1 a 2 zákona je postavená ako spôsob subsidiárneho odškodnenia pri nemajetkovej ujme, t. j. odškodnenie v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nastupuje len vtedy, ak vzniknutú nemajetkovú ujmu nie je možné nahradiť inak, t. j. vtedy, keď „len obyčajné konštatovanie porušenia práva“ by nebolo dostačujúcim prostriedkom nápravy. Odvolávajúci sa na znenie tohto zákonného ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. uzavrel preto, že náhrada nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku vedenia trestného konania v peniazoch v zásade je vylúčená, pretože je možné priznať ju iba výnimočne (70. odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku). Zdôraznil pritom, že v záujme fungovania spoločnosti trestné stíhanie vedené v medziach zákona, je nevyhnutnou súčasťou výkonu verejných právomocí, a preto jednak od každého jednotlivca je dôvodné vyžadovať, aby v prípade odôvodnenej potreby sa mu podrobil, a na druhej strane i keď miera vnímania negatívneho dopadu trestného stíhania je vecou vysoko individuálnou, tieto subjektívne rozdiely nezakladajú výnimočnosť odôvodňujúcu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Trestné stíhanie začaté a vedené v súlade so zákonom, a to i keď nevedie k odsúdeniu, je totiž povinný strpieť každý, a nemožno preto v prípade, ak neskončí odsúdením, priznať náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch len pre rozdiely v subjektívnom prežívaní trestného stíhania. Vyslovil, že ak napriek zásade prezumpcie neviny, ktorá významne obmedzuje negatívny dopad samotného trestného stíhania na povesť a vnímanie stíhanej osoby jej okolím, obvinený svojím okolím je vnímaný negatívne len pre prebiehajúce trestné stíhanie, je to významnou mierou chybou tohto okolia, ktorému princíp prezumpcie neviny nie je dostatočne vlastný, čo v danom prípade sa aj odzrkadlilo vo výpovediach vypočutých svedkov. V tejto súvislosti konštatoval, že náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch priznávané „len pre stíhanie nevedúce k odsúdeniu“ osvojovanie si správneho vnímania prezumpcie neviny v spoločnosti pritom sťažujú, pretože s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch logicky sa totiž vyjadruje významná ujma, akou samotné vedenie zákonného trestného stíhania pre svoju nevyhnutnosť pre fungovanie v spoločnosti byť nemôže. Po týchto úvahách dospel preto k záveru, že výnimočnosť prípadu odôvodňujúca priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch nemôže preto spočívať v subjektívnom prežívaní poškodenej osoby, ale môže spočívať iba v okolnostiach trestného stíhania.

14. V prejednávanom prípade za takúto výnimočnú okolnosť trestného stíhania jednoznačne považoval dĺžku trvania trestného stíhania (99 mesiacov, t. j. 8 rokov a 3 mesiace) a s tým spojené vystavenie žalobcu ako trestne stíhanej osoby prirodzeným negatívnym dopadom tohto trestného stíhania. S prihliadnutím na zmysel náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (dať do vzťahu mieru ujmy na hodnotách ľudskej osobnosti s konkrétnym finančným vyjadrením náhrady takejto ujmy, ktorá žalobcovi vznikla a aspoň týmto spôsobom prispieť k zmierneniu vzniknutého stavu) mal za to, že žalobca preukázal zásah a jeho nepriaznivý dopad v súvislosti s trestným stíhaním v jeho osobnom, súkromnom a rodinnom živote, ako sú tieto zhora popísané a dospel preto k záveru, že v danom prípade samotné

konštatovanie tejto skutočnosti nie je dostatočným zadosťučinením pre poškodeného a zásah je takej intenzity, že poškodenému prináleží náhrada nemajetkovej ujmy, ktorej vznik musí preukázať žalobca ako poškodený a ktorá má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére žalobcu ako dotknutej osoby, pričom je podstatné, v akom rozsahu bola znížená česť, dôstojnosť a postavenie žalobcu práve v súvislosti s vedením trestného stíhania.

15. Majúc na zreteli tieto zásady a princípy, hlavne že satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom nápravy, súd vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej veci žalobca neoznačil a nepreukázal existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady ním vymedzenej nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 €.

16. Vzhľadom na to, že označené nezákonné rozhodnutie bolo vydané 8.12.2008, v prejednávanom spore súd neaplikoval v §17 ods. 4 zákona v znení účinnom od 1.1.2013 ustanovený horný limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale aplikoval §17 ods. 2 zákona v znení účinnom ku dňu vydania označeného nezákonného rozhodnutia, t. j. ku dňu zásahu do osobnostných práv žalobcu, keď horná hranica náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určená nebola, ale bola ponechaná na úvahu súdu. Mal však na zreteli, že ani určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch úvahou súdu nie je neobmedzené, lebo úvaha súdu musí mať vždy podklad v zistení skutočností, ktoré by umožnili určité kvantitatívne posúdenie základných súvislostí. Z toho dôvodu, hoci súd nebol viazaný ustanovením §17 ods. 4 zákona v znení účinnom od 1.1.2013, pri rozhodovaní o výške priznávanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch s odkazom na t. č. ustálenú súdnu prax prihliadal aj na výšku odškodnenia poskytovanú na základe iných hmotnoprávných predpisov. Konštatoval preto, že keďže určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu má byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti, jeho úvaha v tejto otázke nemôže byť svojvoľná ani nepreskúmateľná. Súd musí mať preto preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa §17 ods. 1 zákona za skutočnú škodu a ušlý zisk nie je postačujúce, a to predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a pod. (obdobné závery vyplývajú z judikátu R 21/1995 a z uznesenia NS SR sp. zn. 7Cdo/145/2011 z 12.12.2012).

17. Odvolávajúci sa ďalej na závery rozhodnutia NS SR sp. zn. 4Cdo/171/2005 z 27.4.2006 vychádzajúce z názoru vysloveného Európskym súdom pre ľudské práva konštatoval, že výška náhrady nemajetkovej ujmy by mala korešpondovať so životnou úrovňou obyvateľstva, ako aj s čiastkami, ktoré v tom - ktorom štáte sú vyplácané titulom rôznej ujmy. Ďalej uviedol, že i keď toto zadosťučinenie v peniazoch je predmetom úvahy súdu, táto úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská, nemožno priznávať neprimerané, či dokonca premrštené sumy, ktoré by v konečnom dôsledku viedli k bezdôvodnému obohacovaniu a ktoré v porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou SR, by mohli niektoré ujmy na iných základných právach, napr. ujmy na zdraví či dokonca na živote, bagatelizovať.

18. Poukázal tiež na závery Najvyššieho súdu SR vyjadrené v uznesení sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24.7.2018, v zmysle ktorých všeobecný súd je povinný určiť primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj po zohľadnení judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj len ako „ESLP“). Konštatoval pritom, že určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle novely zákona č. 514/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. účinným od 1.1.2013 tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním už v nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESLP. Podľa názoru ESLP náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť totiž rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo), pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napr. Flux v. Moldavsko, Steel Moris v. Spojené kráľovstvo) a vyjadril tiež názor, podľa ktorého výška tejto náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napr. například Público - Comunicacáo Social S. A. v. Portugalsko). ESLP napokon zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných trestných činov, pričom

náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Ittalehti a Karhuvaara v. Fínsko).

19. Vychádzajúc z uvedených zásad súd prípad žalobcu porovnal s inými právoplatne ukončenými prípadmi. Bol to rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 16C/219/2014 z 21.1.2016, kde štát titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bol zaviazaný žalobcovi zaplatiť 7 420 €, kde za nezákonné rozhodnutie bolo označené uznesenie o vzatí do väzby, v ktorej žalobca pobudol po dobu cca 1 roka a samotné trestné stíhanie bolo vedené až po dobu cca 9 rokov. Ďalej to bol rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/266/2015 z 29.6.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o povinnosti štátu titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi ako bývalému prokurátorovi zaplatiť 33 193,91 €, kde za nezákonné rozhodnutie rovnako bolo označené uznesenie o vzatí do väzby, v ktorej žalobca pobudol cca 4 mesiace, samotné trestné stíhanie bolo vedené až po dobu cca 7 rokov, pričom v danom prípade žalobca v konaní preukázal zdravotné ťažkosti psychického charakteru (6 rokov navštevoval psychiatra a bral lieky).

20. Súd zhrnúc výsledky vykonaného dokazovania s prihliadnutím na všetky zhora uvedené skutočnosti, právne názory, ustálenú súdnu prax a judikatúru súdov, a to nielen na vnútroštátnej úrovni, posúdil nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a dospel k záveru, že primeraná výška peňažného zadostučinenia žalobcovi za vzniknutú nemajetkovú ujmu je 18 000 €, a to najmä s poukazom na odôvodnenie vo vyššie uvedených odsekoch napadnutého rozsudku, pretože táto zodpovedá zákonným kritériám podľa §17 ods. 3 zákona a nepochybne odzrkadľuje aj najnovší vývoj súčasnej judikatúry. Titulom nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcovi priznal preto náhradu v tejto primeranej výške 18 000 € a žalobu vo zvyšku uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch ako nedôvodnú zamietol.

21. Titulom náhrady skutočnej škody predstavovanej žalobcom zaplatených trov obhajoby v jeho trestnej veci súd preskúmal výšku náhrady trov konania s prihliadnutím na účelnosť a hospodárnosť jednotlivých úkonov právnej služby, pričom odmenu obhajcu prepočítal ako tarifnú odmenu za jednotlivé úkony právnej služby a dospel k záveru, že tomuto prislúchala tarifná odmena v celkovej výške 1 327,87 €, ktorej náhradu žalobcovi preto priznal.

22. S poukazom na to, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§121 ods. 3 o. z.) citujúc ustanovenie §517 ods. 1 o. z. v spojení s §3 ods. 1 NV SR č. 87/1995 Z. z., ale citujúc tiež ustanovenie §16 ods. 4 zákona s odôvodnením, že predmetná pohľadávka v tomto doposiaľ právoplatne neskončenom konaní nemohla vzniknúť, nepovažoval za možné žalovaného zaviazat' na zaplatenie úrokov z omeškania. Konštatoval, že povinnosť žalovaného žalobcovi zaplatiť náhradu ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia a až uplynutím tejto lehoty na plnenie dlžník sa dostáva do omeškania. Uzavrel preto, že úroky z omeškania nemôžu žalobcovi patriť odo dňa podania žaloby na súd, pretože k uvedenému dátumu žalobca nemohol vedieť, či žalovaný (ne)bude zaviazaný na zaplatenie akejkoľvek peňažnej pohľadávky. Zmienil sa tiež, že takýto záver vyplýva aj z prevažujúcej súdnej praxe, pričom príkladmo uviedol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/23/2009 z 25.3.2010, rozsudok NS SR sp. zn. 1Co/15/1997 z 24.6.1998 a sp. zn. 6Cdo/185/2011 zo 14.3.2012. Vzhľadom na tento právny názor zamietol žalobu o úroky z omeškania ako v celom rozsahu neopodstatnenú.

23. O trovách konania súd rozhodol s odkazom na ustanovenie §255 a 262 CSP tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na ich plnú náhradu z oboch istín priznaných výrokom III. napadnutého rozsudku majúca za to, že žalobca vo veci bol plne úspešný, nakoľko výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy bola závislá od úvahy súdu, pričom v takom prípade, ak žalobcovi bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nejde o procesne neúspešného žalobcu.

24. Vzhľadom na rozsah priznaných súm a formálny postup pri ich vyplácaní štátom, súd v súlade s §232 ods. 3 CSP žalovanému určil dlhšiu lehotu na plnenie od právoplatnosti rozsudku (30 dní).

25. Proti zamietavému výroku rozsudku žalobca podáva odvolanie, pretože výšku súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo vzťahu k spôsobenej ujme považuje za neprimerane nízku. Navrhuje, aby odvolací na rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

26. Podľa žalobcu súd pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch neprihliadol dostatočne nielen na závažnosť vzniknutej ujmy, ale najmä na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, hlavne vo vzťahu k tomu, akú ujmu zaznamenal daný zásah do pracovnej sféry žalobcu, do jeho rodinných, či spoločenských vzťahov. Ujma žalobcovi spôsobila zdravotné, psychické problémy a závažne mu sťažila pracovný život, sprevádza ju stres, frustrácia, úzkosť, trauma, pričom táto ujma u žalobcu naďalej pretrváva, a teda žalobca má doživotné následky. Akékoľvek finančné odškodnenie nedokáže preto napraviť ujmu, ktorú žalobca utrpel, resp. ktorú utrpelo jeho zdravie, rodinný život, ako aj postavenie v spoločnosti, táto sa môže len zmierniť a zoslabiť následky neoprávneného zásahu do práv žalobcu. Utrpenie, stres a zbytočná psychická záťaž spoločne tvoria ujmu, ktorá sa nedá vyčíslieť peniazmi. Skutočnú ujmu nie je možné preto presne zistiť, dá sa len predpokladať. Výška nemajetkovej ujmy nedá sa preto ani vyčíslieť, a teda ani preukázať. Vzhľadom na to žalobca za primeranú považuje ním požadovanú sumu 100 000 € ako náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože u neho došlo k oveľa závažnejšiemu zásahu do osobnostných práv, ako v iných prípadoch z dôvodu, že skutok, za ktorý bol stíhaný, mal spáchať ako colník, teda verejný činiteľ (orgán štátnej moci), pričom z vykonaného dokazovania, ako aj z výpovedí svedkov priamo vyplýva súvislosť trestného stíhania a zhoršenie jeho sociálneho postavenia, ako aj zdravotného stavu. Má za to, že vo veci uplatnenia nemajetkovej ujmy preukázal jednoznačne súvislosť medzi zhoršením kvality života, sociálneho statusu, zdravia a vedením trestného konania tak, ako to uviedol v žalobe. Žalobca odvolaciemu súdu vytýka, že nevzal do úvahy ani odmietavý postoj žalovaného, ktorý nielen že sa bránil zodpovednosti za vzniknutú ujmu, ale postrádal akékoľvek prejavy ľútosti, ospravedlnenia, či priznania si chyby za nezákonné trestné stíhanie, čo žalobcovi spôsobuje ďalšie stresy. Túto zásadnú argumentáciu žalobcu súd nechal bez povšimnutia, nevyvrátil ju a ani nevysvetlil, prečo nie je jeho názor správny.

27. Žalobca za nesprávne považuje, že pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy súd zohľadnil a právne hodnotil iba dĺžku trestného stíhania a s tým spojené vystavenie žalobcu jeho prirodzeným negatívnym dopadom, pričom tento svoj právny názor vôbec nevysvetlil ani neodôvodnil, v ktorom konkrétnom právnom predpise má oporu. Podľa odvolateľa ani konštatácia súdu špecifikovaná v 70. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku, že „náhrada nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku vedenia trestného konania v zásade je vylúčená“, podľa žalobcu nie je súladná so samotnou podstatou a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. a ani s jeho §17 ods. 1 a 2, na ktoré súd sa odvoláva. Rozsudok v tomto rozsahu označuje preto za svojvoľný a nepreskúmateľný.

28. Odvolateľ súdu prvej inštancie tiež vytýka, že formálne síce zhrnul podstatné časti výpovedí svedkov, avšak ich nehodnotil ani jednotlivito a ani v súhrne, teda pri svojom rozhodovaní na ne neprihliadal, čo nielen zásadne ovplyvnilo jeho rozhodnutie, ale rovnako zakladá nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Dôkazy totiž nestačí len vykonať, ale treba ich tiež náležite vyhodnotiť, čiže „posúdiť ich relevantnosť záväzného vyriešenia sporu“. Podľa žalobcu primárne z uvedeného dôvodu nemôže byť správny ani právny záver súdu, že žalobca v prejednávanej veci neoznačil a nepreukázal existenciu následkov zásahu takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto ním vymedzenej nemajetkovej ujmy sumou 100 000 €. Súd nielen že dôsledne nehodnotil jednotlivé vykonané dôkazy, ale ani nevysvetlil, z ktorého, resp. z akých dôkazov dospel k právnomu záveru o nepreukázaní existencie výsledkov takej intenzity, ktorá by zakladala právo na priznanie peňažnej náhrady v žalobcom uplatnenej sume. Z týchto dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie považuje za neodôvodnený. Napokon odvolateľ súdu vytýka aj to, že úplne ponechal bez povšimnutia aj jeho námietky a zásadné argumentácie uplatnené v jeho záverečnej reči, čo považuje za porušenie práva na spravodlivý proces.

29. Odvolanie žalobcu smeruje aj proti zamietnutiu žaloby v rozsahu uplatneného nároku na úroky z omeškania. Odvolateľ v tomto smere namieta, že súd prvej inštancie nijako nevysvetlil ani neodkázal na konkrétne ustanovenia zákona, o ktoré opiera svoj záver, „že úroky z omeškania žalobcovi nemôžu patriť odo dňa podania žaloby na súd, pretože k uvedenému dátumu žalobca nemohol vedieť, či žalovaná (ne)bude zaviazaná na zaplatenie akejkoľvek peňažnej pohľadávky, čo podľa odvolateľa rovnako signalizuje nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku, ktorý podľa názoru odvolateľa je aj v rozpore s rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov.

30. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu predovšetkým uvádza, že rešpektuje napadnutým rozsudkom uloženú povinnosť žalobcovi zaplatiť tak náhradu majetkovej aj nemajetkovej ujmy v súdom priznanej

výške do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň aj žalobcovi priznaný nárok na plnú náhradu jeho trov z takto priznaných istín.

31. S poukazom na ustanovenie §17 ods. 4 zákona v znení od 1.1.2013, v zmysle ktorého „výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná v peniazoch nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov, ktorý v §12 ods. 2 pre prípad smrteľného následku upravuje maximálne odškodnenie vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy, súdom prvej inštancie priznanú náhradu nemajetkovej ujmy 18 000 € považuje za primeranú a zákonnú. Pokiaľ ide o medializáciu trestnej veci žalobcu, poukazuje na skutočnosť, že osoba žalobcu v médiách nebola priamo spomínaná, medializáciu nie je preto možné dávať na ťarchu žalovaného, pričom vo všeobecnosti je možné konštatovať, že zodpovednosť za obsah uverejnených informácií má vlastník masmédiá, resp. vydavateľ a takúto zodpovednosť nemožno prenášať na iný subjekt, teda na žalovaného.

32. Vzhľadom na to, že žaloba vo veci bola podaná 10.1.2018, t. j. po nadobudnutí účinnosti §17 ods. 4 v znení zákona č. 412/2012 Z. z., žalovaný zastáva právny názor, že v predmetnej veci je potrebné aplikovať ustanovenie §17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v ním zhora vo svojom vyjadrení citovanom znení. V tejto súvislosti podotýka, že absencia prechodných ustanovení zákona č. 412/2012 Z. z., ktorý s účinnosťou od 1.1.2013 novelizoval zákon č. 514/2003 Z. z., nemôže mať za následok svojvoľné nerešpektovanie vôle zákonodarcu ustanovenej v zákone č. 412/2012 Z. z. súdom pri rozhodovaní v čase účinnosti tejto novely, ktorá je pre rozhodovanie súdov o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch záväzná. Stotožňuje sa s odôvodnením súdu prvej inštancie, keď s poukazom na judikatúru vnútroštátnych súdov, ako aj na judikatúru ESLP, sa bráni, že výška nemajetkovej ujmy by nemala prevyšovať výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné trestné činy. Rovnako ako súd prvej inštancie, aj žalovaný poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/106/2012 z 27.6.2013 o potrebe pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy akceptovať limity stanovené judikatúrou ESLP, v zmysle ktorej výška náhrady nemajetkovej ujmy má byť primeraná utrpenej ujme na povesti, má zohľadňovať tak výšku náhrady priznávanej vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti, ako aj výšku náhrad, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných trestných činov, pričom bez existencie závažných a dostatočných dôvodov by nemala prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné trestné činy. V tejto súvislosti aj s poukazom na uznesenie odvolacieho súdu sp. zn. 6Co/16/2016 z 30.3.2017 poukazuje na to, že nemajetková ujma žalobcu nie je väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, resp. v porovnaní s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania. Osobitne upriamuje pozornosť aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/100/2017 zo 17.10.2018, v zmysle ktorého súdy pri úvahách o určení primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy majú zohľadňovať iné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie, ako aj judikatúru ESLP s tým, že totožný právny názor najvyšší súd zaujal aj v uznesení sp. zn. 3Cdo/19/2018 z 24.7.2018, pričom určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je len pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí ESLP.

33. Pokiaľ ide o rozhodnutie o úrokoch z omeškania, rovnako poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/100/2017 zo 17.10.2018, zo záverov ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie o úrokoch z omeškania ako príslušenstve pohľadávky rozhodol správne.

34. Zo všetkých týchto dôvodov navrhuje preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

35. Žalobca, zástupcovi ktorého vyjadrenie protistrany k jeho odvolaniu bolo doručené 29.6.2020, nevyužil zákonnú možnosť a k tomuto vyjadreniu repliku nepodal. Žiadna zo strán ďalšie vyjadrenie vo veci nepodala.

36. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po kladnom posúdení včasnosti a prípustnosti odvolania podaného stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania a tiež viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez nariadenia pojednávania preskúmal

napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné (§34 a 355 a nasl. CSP o odvolaní).

37. Vyhovujúci výrok rozsudku odvolaním dotknutý nie je, tento výrok nadobudol preto právoplatnosť a z toho dôvodu nemohol byť predmetom odvolacieho prieskumu. Predmetom odvolacieho prieskumu je iba zamietavý výrok o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nad 18 000 € do 100 000 € a o úrokoch z omeškania spolu so závisiacim výrokom o nároku na náhradu trov konania (§367 CSP).

38. Odvolací súd súc byť viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi (§380 ods. 1 CSP) posudzoval správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo veci samej výlučne z hľadísk námietok obsiahnutých v odvolaní žalobcu, t. j. či súdom priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch zodpovedá kritériám primeranosti a súdnej praxi, to všetko s ohľadom na primeranosť „odškodnenia“ závažnej ujmy, aká nastala na strane žalobcu, a to za účelom prijatia záveru, či žalobca opodstatnene spochybňuje, že súdom priznané peňažné plnenie 18 000 € ako hmotná peňažná satisfakcia titulom náhrady za spôsobenú nemajetkovú ujmu, za ktorú v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovedá žalovaný, je neprimerane nízke.

39. Rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu vo veci samej je vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle §387 ods. 1 CSP potvrdil. Odvolací súd s prihliadnutím na rozsah odvolania žalobcu a ním uplatnené odvolacie dôvody po preskúmaní veci v danom rozsahu dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

40. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach 26.1.2022 o 9.30 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 202/II. poschodie. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku od 22.12.2021 boli zverejnené na úradnej tabuli a tiež na webovej stránke odvolacieho súdu (§219 ods. 1 a 3 za použitia §378 ods. 1 CSP).

41. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad zakotvených v ustanovení §191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní, na týchto aj založil svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. Svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozsudku má náležitosti ustanovené v §220 ods. 2 CSP. Prijaté právne závery a svoje úvahy, na ktorých založil záver o primeranosti rozsahu priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, zvažovaním akých okolností a akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní o tejto otázke riadil.

42. Odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozsudku vo veci samej, s jeho skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť a presvedčivosť dôvodov napadnutého rozsudku, ktoré dávajú odpovede na všetky odvolateľom nastolené otázky a vzhľadom na obsah odvolacích námietok žalobcu na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku dopĺňa.

43. Prioritne je žiaduce uviesť, že vzhľadom na to, že žalovaný odvolanie proti rozsudku nepodal, predmetom posudzovania odvolacím súdom je len zodpovedanie otázky, či súdom prvej inštancie priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (nie) je primeraný žalobcovi vzniknutej závažnej ujme v dôsledku jeho nezákonného trestného stíhania, ktoré po 99 mesiacoch skončilo právoplatným oslobodením žalobcu spod obžaloby z dôvodu, že nebolo preukázané, že skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, spáchal žalobca.

44. Odvolateľ márne namieta, že súd prvej inštancie ničím neodôvodnil svoj postoj, že náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v zásade je vylúčená. Pokiaľ súd prvej inštancie v 70. odseku odôvodnenia napadnutého rozsudku toto konštatoval, zároveň zdôraznil, že pri tomto svojom názore vychádzal z dikcie ustanovenia §17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z., v zmysle ktorého predovšetkým sa odškodňuje skutočná škoda a ušlý zisk a priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy jedine v prípade, že vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy morálna satisfakcia nebude postačujúca a v konaní k nej preto takto aj pristupoval.

45. Pokiaľ žalobca namieta, že súd prvej inštancie neprihliadal na jeho procesnú obranu obsiahnutú v jeho záverečnej reči, a aj preto napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, odvolací súd upriamuje pozornosť odvolateľa, že súd prvej inštancie sa žalobcom namietanými skutočnosťami v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne zaoberal. Súd sa k odvolateľom vytykanej otázke nastolenej v záverečnej reči žalobcu vyjadril, keď v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol podrobný právny rozbor, v zmysle ktorého na prejednávany prípad nemožno aplikovať ustanovenie §17 ods. 4 v znení zákona č. 412/2012 Z. z. účinného od 1.1.2013 a toto zákonné ustanovenie na prejednávany prípad preto ani neaplikoval. Pokiaľ pri zvažovaní primeranosti výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch prihliadal na limity zakotvené v zákone o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi, postupoval tak v súlade s platnou ustálenou súdnou praxou najvyšších súdnych autorít.

46. Vzhľadom na základné princípy civilného sporového poriadku (čl. 2 ods. 2 CSP) za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu je potrebné považovať nielen rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ale aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to aj Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie. Nárok žalobcu ako poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyplynul z rozhodovacej činnosti ESLP, ako aj z rozhodovacej činnosti ÚS (pozri napr. nález sp. zn. IV. ÚS 11/2019), pričom podstatným je si uvedomiť, že existencia tohto nároku sa neodvodzuje primárne zo zákona č. 514/2003 Z. z., ale odvodzuje sa, a to už aj pred 1. januárom 2003 sa odvodzovala priamo z článku 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj len ako „Dohovor“), z článku 46 ods. 3 Ústavy SR, ako aj z čl. 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, z ktorých zákon č. 514/2003 Z. z. vychádza a ktorým sa prispôboval legislatívnymi zmenami vykonanými aj zákonom č. 412/2012 Z. z., ktorý tento zákon č. 514/2003 Z. z. novelizoval.

47. Podľa názoru ESLP, a to vo všetkých nasledujúcich prípadoch vyjadreného ešte pred účinnosťou novely zákona č. 514/2003 Z. z. vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z., náhrada nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch musí byť rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo z 13. júla 1995). ESLP tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad Flux v. Moldavsko z 24. novembra 2009, Steel a Morris v. Spojené kráľovstvo z 15.2.2005). Okrem toho ESLP vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko rovnako spreď 1.1.2013). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanú za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko tiež spreď 1.1.2013).

48. Výška náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle §17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je určovaná voľnou úvahou súdu, vždy však s prihliadnutím na zákonné kritériá závažnosti vznikutej ujmy a okolnosti, za ktorých došlo k zásahu nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Pri určení konkrétnej výšky tejto náhrady súd musí vychádzať z úplne zisteného skutkového stavu, zohľadňovať všetky okolnosti konkrétneho prípadu, musí byť v súlade s požiadavkou spravodlivosti a opierať sa o úplne konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Týmto sú predovšetkým zistená závažnosť nemajetkovej ujmy a overené okolnosti, za ktorých k zásahu došlo. Závažnosť vznikutej nemajetkovej ujmy sa pritom posudzuje najmä s poukazom na jej intenzitu, rozsah a trvanie. Akokoľvek do hĺbky sa však tieto parametre odkrývajú, sami o sebe neposkytujú objektívny obraz o primeranej výške odškodnenia, nakoľko jednak nie sú exaktne merateľné a jednak medzi nimi a nemajetkovou ujmou nie je matematicky vyjadriteľná kvantitatívna súvislosť. Preto tieto kritériá rovnako, ako aj iné skutočnosti ovplyvňujúce závažnosť vznikutej nemajetkovej ujmy v myšlienkovom procese pri stanovení primeranej výšky odškodnenia majú význam predovšetkým pri porovnaní s obvykle prisudzovanou výškou peňažných náhrad v obdobných prípadoch, ktoré v sudcovskej úvahe obvykle je jediným transparentným a objektívne preskúmateľným momentom. V právnej praxi sa tak ustálilo, že odškodnenie by sa nemalo bez zjavných a podstatných skutkových odlišností konkrétneho prípadu zásadne odchyľovať od zadosťučinenia priznaného v skutkovo obdobných prípadoch (por.

napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 z 27.6.2012). Vzájomnou konzistentnosťou s už judikovanými vecami zároveň sa naplňa tiež požiadavka jednotného posudzovania porovnateľných prípadov, vyplývajúca z ústavne chránenej rovnosti pred zákonom a právnej istoty, zahŕňajúca v sebe tiež potrebu náležitého odôvodnenia výraznejších odchýlok od riešení v typovej judikatúre. Napokon je potrebné mať tiež na zreteli, že podľa medzičasom už ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR (por. napr. jeho rozhodnutia vo veci sp. zn. 6 M Cdo 15/2012 a 6 Cdo 38/2019), pri určení výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy je potrebné, „aby súdy v súvislosti s tým vzali do úvahy aj iné hmotnoprávne predpisy upravujúce odškodnenie, napríklad zákon č. 215/2006 Z. z., v zmysle ktorého ak trestným činom (úmyselným, násilným - pozn. odvolacieho súdu) bola spôsobená smrť, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia v sume päťdesiatnásobku minimálnej mzdy; ak ujma na zdraví bola spôsobená znásilnením alebo sexuálnym násilím, poškodený má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú morálnu škodu v sume desaťnásobku minimálnej mzdy.

49. V rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 177/2005 z 31.5.2007, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát Rc 13/2009 najvyšší súd s poukazom na rozsudok ESLP zo 17.7.2012 v prípade Winkler v. Slovenská republika vyslovil záver, podľa ktorého nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je potrebné posudzovať aj v súvislosti s čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru, ktorý obsahuje tzv. neurčitý právny pojem vyžadujúci jeho aplikáciu na konkrétne skutkové okolnosti prípadu, ale v žiadnom prípade nie sú ustanoveniami, ktoré by súdu umožňovali ľubovôľu, alebo ktoré by umožňovali súdu absolútne neobmedzenú úvahu. Ich aplikáciu a výklad súd je povinný vo svojom rozhodnutí zdôvodniť a vyrovnať sa s relevantnými argumentmi účastníka o neprimeranosti odškodnenia aj s prihliadnutím na rozsah odškodnenia v iných, prejednávanej veci obdobných veciach.

50. V rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27.4.2006 najvyšší súd konštatoval, že i keď výška zadosťučinenia v peniazoch je predmetom úvahy súdu, jeho úvaha sa musí opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Uplatnenie voľnej úvahy sa tak nesmie stať nepreskúmateľnou ľubovôľou súdu, vymykajúcou sa akejkolvek kontrole. Nemožno priznávať neprimerané či dokonca premrštené sumy, ktoré by vo svojich dôsledkoch viedli k bezdôvodnému obohacovaniu sa a ktoré by napríklad pri porovnaní „odškodnenia“ zásahu do práva na ochranu osobnosti s „odškodňovaním“ zásahov do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky mohli niektoré ujmy na iných základných právach (napríklad ujmy na zdraví či dokonca živote) bagatelizovať.

51. Rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 177/2005, 4 Cdo 171/2005, 6 Cdo 37/2012 a 6 M Cdo 15/2012 spolu s rozhodnutiami vo veciach sp. zn. 3 Cdo 19/2018 a 7 Cdo 100/2017 predstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu. Ide o rozhodnutia, v ktorých opakovane bol potvrdený určitý právny názor, ktorý neskôr nebol prekonaný. Uvedený právny názor najvyšší súd formuloval v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 19/2018 tak, že „na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb., nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z. z., ani zákon č. 412/2012 Z. z. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je len pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva“. Právny názor zastávajúci potrebu podrobnej špecifikácie dôsledkov vydania nezákonného rozhodnutia, preskúmateľnosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy a náležité zohľadnenie iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, je pevne zakotvený v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu prakticky od roku 2006. Tento právny názor predstavuje výklad súladný so štandardom ochrany ľudských práv na európskej úrovni, eliminuje ľubovôľu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch a zohľadňuje výšku priznaných náhrad pri zásahoch do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky. Uvedený prístup nepopiera princíp úplného odškodnenia, keďže nevyklučuje vo výnimočných prípadoch priznať vyššiu náhradu nemajetkovej ujmy za predpokladu riadneho odôvodnenia zvýšenej závažnosti zásahu do práva poškodeného v dôsledku nezákonného rozhodnutia.

52. Pokiaľ súd prvej inštancie pri úvahách o určení primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zohľadnil závery najvyššieho súdu uvedené v zhora uvedených rozhodnutiach a výšku nemajetkovej ujmy určil so zreteľom na iné právne predpisy slovenského právneho poriadku upravujúce odškodnenie a tiež so zreteľom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodol v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu a rozhodol preto správne.

53. Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, vychádzajúc zo zhora uvedeného výkladu súd musí preto zohľadniť výšku náhrad stanovených zákonom v závažných prípadoch, akými sú náhrady stanovené pre obeť násilných trestných činov a náhrady za vytrpenú bolesť (bolestné) a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Ak by náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch za zásah do osobnostných práv fyzickej osoby niekoľkonásobne prevyšovala výšku náhrad stanovených zákonom vo vyššie uvedených závažnejších prípadoch, došlo by k ničím neodôvodnenej nerovnosti a neprimeranosti, čo by bolo v rozpore so zásadou rozumného a spravodlivého usporiadania občianskoprávných vzťahov.

54. Objektívne vzaté trestné stíhanie vždy negatívne ovplyvňuje osobný, pracovný i spoločenský život obvineného, bez toho, aby táto skutočnosť musela byť konfrontovaná dôkazmi. Z tohto pohľadu v podstate boli nadbytočnými svedectvá majúce preukazovať skutočnosť, že trestné stíhanie spôsobovalo žalobcovi psychickú nepohodu a vyvolalo pochybnosti o jeho bezúhonnosti u ľudí, medzi ktorými sa pohyboval. Istú intenzitu dopadu na jednotné všeobecné právo osobnostné je totiž potrebné prisudzovať obdobným zásahom bez potreby preukázania, že k tomu aj došlo, keďže stav mysle prakticky dokázať priamo ani nemožno. To je aj dôvodom, prečo súd prvej inštancie nepochybil, keď svoje rozhodnutie primárne nezaložil na vyhodnotení výpovedí vypočutých svedkov a nepripísal im závažný význam pri rozhodovaní o primeranosti výšky priznávanej náhrady nemajetkovej ujmy. Súd o otázke danej primeranosti správne zvažoval objektívne okolnosti, o ktorých zrozumiteľne a jasne uviedol, že tieto nemôžu spočívať v osobe žalobcu, ale musia spočívať jedine v okolnostiach jeho trestného stíhania. Z toho dôvodu ako na výnimočnú okolnosť správne prihliadol v danom prípade na dĺžku trvania trestného stíhania (99 mesiacov), čo je naozaj neprimerane dlhé obdobie, počas ktorého žalobca intenzívne musel znášať všetky negatívne dopady trestného stíhania a ich sprievodné prejavy v odsúdení jeho osoby prevažnou väčšinou komunity malej obce, v ktorej žil, v strávení sa ľudí jeho spoločnosti a v podstate v spoločenskej izolácii, v ktorej sa zakrátko po začatí trestného stíhania v mieste svojho bydliska žalobca ocitol. Súd na druhej strane správne prihliadol aj na to, že ujma, ktorá u žalobcu nastala, nie je nezvratiteľná, čoho dôkazom je, že niektoré spoločenské vzťahy žalobcu už aspoň obživli, aj keď ešte celkom sa neobnovili a tiež, že po právoplatnom oslobodení žalobca začal zastávať funkciu v miestnom futbalovom klube, ľudia teda znova nadobúdajú v osobu žalobcu dôveru a stoja o to, aby sa, aj keď pre žalobcu určite pomaly, ale predsa len zaradil opäť do spoločenského života v obci.

55. Len v prípade, ak by žalobca tvrdil, že zásah uňho pôsobil na morálnu sféru deštruktívnejšie, než je obvyklé, je treba trvať na preukázaní takéhoto intenzívnejšieho dopadu. Z dôvodu, že žalobca sa domáha priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v rozsahu presahujúcom maximálny limit zakotvený v zákone o odškodňovaní obetí násilných trestných činov, je na ňom preukázať, že nemajetková ujma v jeho spoločenskom, pracovnom a rodinnom živote spôsobená nezákonným rozhodnutím je väčšia v porovnaní so smrteľným následkom trestného činu, respektíve s morálnou škodou spôsobenou trestným činom znásilnenia, sexuálneho násillia alebo sexuálneho zneužívania, čo v danom prípade žalobca nepreukázal. Žalobca v danom prípade len tvrdil, že jeho ujma (zažitý stres, úzkosť, frustrácia a vystavenie trestnému stíhaniu) bola závažnejšia z dôvodu, že ju zažíval ako verejný činiteľ, a preto náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 18 000 € je pre neho neprimerane nízka. Žalobca však nijako nepreukázal, v čom sú následky jeho trestného stíhania závažnejšie, ako je ujma príbuzných a blízkych osôb v dôsledku nenapraviteľnej straty života, či vážneho poškodenia zdravia iného jedinca v dôsledku násilných alebo sexuálne motivovaných násilných trestných činov, u ktorých maximálna hranica výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v danom prípade a období bola 24 000 €.

56. Viac než dokazovanie spoločenských notorií pre určenie peňažného odškodnenia ako takého a jeho výšku má teda význam konzistentnosť takého určenia zo skutkovo obdobnými prípadmi. Súd prvej inštancie takúto komparáciu vykonal (77. odsek odôvodnenia napadnutého rozsudku) a primeranosť výšky ním priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil aj takýmto spôsobom. Táto úvaha súdu prvej inštancie nevybočila z medzí stanovených zákonom a odvolací súd ju považuje za správnu, na základe ktorej správne dospel k záveru o opodstatnenosti žalobcom uplatneného peňažného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na ústavou a zákonmi chránených osobnostných

právach žalobcu v primeranej výške 18 000 €. Priznaná náhrada pritom, nech by bola akokoľvek vysoká, nemôže odčiniť následok, ktorý v živote žalobcu nastal. Cieľom poskytnutia náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je snaha vyvážiť duševné utrpenie, ktoré žalobca preukázane zažíval, pričom bezpochyby každý iný obvinený a obžalovaný by sa takouto udalosťou cítil vážne dotknutý na svojich právach. Duševné útrapy spojené s prežívaním následkov nezákonného trestného stíhania sa pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch posudzujú primárne z pohľadu priemerného človeka a prípadné zníženie či zvýšenie je možné odvinúť od preukázania okolností a jednotlivých kritérií. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade okresným súdom žalobcovi bolo priznané zadosťučinenie, pri ktorom nedošlo k vybočeniu, t. j. ani k zvýšeniu ani k zníženiu, a to ani v rozsahu súdom priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Súd prvej inštancie pri zvažovaní výšky priznanej náhrady pri svojom rozhodovaní z judikatúry súdov absolútne nevybočil a je tak zachovaná jej kontinuita s prihliadnutím na dodržanie zásady legitímnych očakávaní.

57. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v časti zamietavého výroku vzťahujúceho sa na zamietnutie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nad priznanú náhradu 18 000 €.

58. Skutočnosť, že žalovaný v konaní sa bránil popieraním svojej zodpovednosti a neospravedlnil sa žalobcovi ani po skončení trestného stíhania nie je faktorom, ktorý by zavážil pri posudzovaní primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ide o legitímne procesné právo žalovanej sporovej strany brániť sa proti skutkovým tvrdeniam obsiahnutým v žalobe spôsobom, aký považuje za účinný a to, že svoju zodpovednosť popieral aj po skončení trestného stíhania, viedlo nakoniec k podaniu predmetnej žaloby a k vyriešeniu otázky jeho zodpovednosti autoritatívnemu súdnym rozhodnutím v merite veci, ktoré vyznelo v prospech žalobcu.

59. Pri rozhodovaní o úrokoch z omeškania súd prvej inštancie však pochybil, pretože dôvody, ktoré pri svojom rozhodovaní v tejto súvislosti uviedol, obstoja len vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri náhrade skutočnej škody, v danom prípade predstavovanej trovami obhajoby vo výške 1 327,87 €, ktoré žalobca v trestnom konaní hradil z vlastných peňažných prostriedkov, žalovaný do omeškania sa dostáva najskôr dňom oznámenia, že nárok na náhradu škody neuspokojí, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr (§16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. posledná veta). V danom prípade k tomuto oznámeniu došlo listom žalovaného z 5.12.2017 sp. zn. VI/4 Gc 154/17/1000-6, preto ku dňu začatia konania na súde 10.1.2018 žalovaný s náhradou skutočnej škody 1 327,87 € nesporne v omeškaní už bol.

60. Odvolací súd z týchto dôvodov preto zmenil zamietavý výrok vzťahujúci sa na zamietnutie žaloby o úroky z omeškania tak, že žalovaného zaviazal žalobcovi zaplatiť úroky z omeškania z istiny 1 327,87 € vo výške 5 % p. a. (§3 NV č. 87/1995 Z. z.) od 10.1.2018 do zaplatenia a vo zvyšku tento zamietavý výrok napadnutého rozsudku potvrdil, a to práve z dôvodov súdom prvej inštancie v tejto súvislosti uvádzaných. Odvolací súd napokon ako správny potvrdil aj výrok o trovách prvoinštančného konania, pretože ten zákonne a správne je založený na zásade úspechu vo veci (§255 CSP).

61. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa §396 ods. 1 CSP v spojení s §255 a 257 CSP a v odvolacom úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Dôvod na aplikáciu §257 CSP odvolací súd videl v charaktere danej veci, kde predmetom konania je nárok na náhradu škody spojenej s nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu, ktorý spod obžaloby právoplatne bol oslobodený.

62. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3: 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu dovolanie je prípustné aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

S výnimkou prípadov ustanovených v §429 ods. 2 CSP v dovolacom konaní dovolateľ musí byť zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).